

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τοῦ Τριωδίου γ' καὶ τῆς Ἁγίας Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Σὲ μὲν διεκώλυε, τῆς τῶν σεπτῶν ἐποπτείας, μολυσμῶν τῶν πρότερον, τὸ ἐπισυρόμενον μιαντήριον, ἢ δὲ σὴ αἴσθησις, καὶ τῶν σοὶ θεόφρον, πεπραγμένων ἢ συνείδησις, τὴν πρὸς τὰ κρείττονα, σοὶ ἐπιστροφὴν ἐνειργάσατο, εἰκόνι γὰρ προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρὶν, ἐν παρρησίᾳ τὸ τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρῶς τοὺς ἀγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον ἔνθεν εἵληφας, καὶ φαιδρῶς ἔδραμες, τὴν καλὴν πορείαν, καὶ τὸ ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως Κατεσκηνώσας, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διὰ πολιτείας, ἡμέρωσας λεπτύνασα σαρκός, δι' ἐγκρατείας ἀείμησθε, Μῆτερ τὰ οἰδήματα.

Ἐρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τὰς εἰκόνας, εὐσεβῶς ἀπειλήσας, τὸ θεοειδέστατον ἐξεικόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέαις, καὶ τοσοῦτον ὑπερέλαμψας, ὡς καὶ τοῖς ὕδασι, κούφως ἐπιβαίνειν τοῖς ἴχνεσι, καὶ γῆθεν ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσι, καὶ νῦν παρρησία, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ γάμος ἠὲτρέπισται, τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου, οἱ κήρυκες κράζουσι, τὶ βραδύνεις μέλαινα, ἐκουσίως ψυχῇ; ῥυπαρὰ πάντα σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείαις τὰ ἱμάτια, καὶ πῶς ταλαίπωρε, μέλλεις εἰσελθεῖν, δεῦρο πρόσπεσον, πρὸ τέλους ἐκ καρδίας σου, τὴν Ἀειπαρθένω κραυγάζουσα, Ὑσώπω Πρεσβείας ῥαντίσασα καθάρισον Ἀγνή, καὶ τοῦ νυμφῶνος ἀξιώσον, ὅπως μεγαλύνω σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτὸν σὲ στήσαντες, ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σῶτερ, καὶ Πιλάτῳ παριστώσῃ σε, καὶ κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δίκης, φεῦ! οἱ παράνομοι, καὶ βλέπουσα τιτρώσκομαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε ὅθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν, ἐν στεναγμοῖς, ἢ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνε πολυέλεε.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Σαββάτῳ, λέγε τὰ ἐξῆς Ἰδιόμελα.

Δόξα... Ἦχος β'

Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες, τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τὴ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καὶ ρεῖθροις τῶν δακρύων σου, τὴν ἔρημον ἅπασαν κατήρδευσας, καὶ ἐβλάστησας ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς, διό σου τὴν μνήμην Ὁσία ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Στένω, ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐννοήσω μου Κόρη, τὰ πλημμελήματα, τύπτω δὲ τὸ στήθός μου, κράζων τό, Ἥμαρτον, καὶ προσπίπτω σοὶ Δέσποινα, ζητῶν μεταγῶναι, πάλιν δὲ ἠλίθιος ὢν περιπείρομαι, Οἴμοι τὴ κακὴ συνηθεία! Ταύτης οὖν με λύτρωσαι τάχει, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδήγησον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοὶ μῆτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα, λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πρᾶττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Μαρία τὸ πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς Ἀγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς,

Ἄθλ' ἀρετῆς Μαρίας ἀγλαόφρονος ἄσμασι μέλω.
Ποῖμα Θεοφάνους.

Ὦδὴ α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, ἡ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς, ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Ἀγλαΐας τῆς πλησιφαοῦς, καὶ τῆς φωτοδότιδος μαρμαρυγῆς, νὺν εὐροῦσα τὴν ἔλλαμψιν, τὴν ψυχὴν μου δέομαι φωταγώγησον, σκοτισθεῖσαν τοῖς πάθεσι, σοῦ ταῖς ἰκεσίαις, ἐνδοξε Μαρία ταῖς πρὸς Κύριον.

Θανατοῦσα πάλαι τὴν ψυχὴν, ὑπὸ τῆς τοῦ ὄφεως ἐπιβουλῆς, καὶ παραλόγοις πράξεσιν, ἐγκατολισθαίνουσα, καὶ πρὸς βάραθρον ἀπωλείας ἐμπίπτουσα, τὰ κρείττονα εἴλου, καὶ τῶν ἐπικήρων κατεφρόνησας.

Λογισμοῖς ἀτόποις ἐμπαθῶς, χραίνουσα τὸ πρότερον, τὸ εὐγενές τῆς ψυχῆς καὶ ἀδούλωτον, καὶ τὸ δυσωδέστατον, περιβόλαιον τῆς φθορᾶς περιφέρουσα, τῆς ἀκαταλήπτου δόξης, ἡμνημόνεις τοῦ Ποιήσαντος.

Ἀκρασία τρέφουσα τὸν νοῦν, καὶ τὴ ματαιότητι τῶν ἡδονῶν, τοὺς ἐραστὰς φαυλίζουσα, μετουσίας κρείττονος, ἀπετείχισας σεαυτὴν, Ἀξιάγαστε, ἀντιβαλλομένη, πάσης ἁμαρτίας τὴν θρασύτητα.

Θεοτοκίον

Ῥυπωθέντα πάθεσι τὸν νοῦν, καὶ τοῖς παραπτώμασι, μωλωπισθέντα καὶ δεινῶς κλονούμενον, ἡ τὴν ἐνυπόστατον, καὶ ζωήρυτον ἀφθαρσίαν κυήσασα, Κεχαριτωμένη, κάθαρσον καὶ ῥύσαι τῶν πταισμάτων με.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν πέτρα μὲ τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, ἠψφράνθη γὰρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Ἐπερώθης τῷ πόθῳ τῷ ὑπερθέῳ, καὶ δόξης φθειρομένης ἀπορραγεῖσα, προσήγγισας κραυγάζουσα τῷ Δεσπότη, Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Τῷ ξύλῳ προσελθοῦσα τῆς ἁμαρτίας, καὶ γνῶσιν μυθεῖσα θανατηφόρον, προσέδραμες τῷ ξύλῳ τῷ ζωηφόρῳ, Χριστῷ κραυγάζουσα, Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ἡράσθης τῆς ἀρρήτου φωτοχυσίας, καὶ πάντων τῶν προσκαίρων ὑπεριδοῦσα, ἀνέδραμες πρὸς ἄλλον θεωρίαν, ἐν πίστει κράζουσα, Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Συνήφθημεν τῷ τόκῳ σου Θεοτόκε, ταῖς θείαις τῶν Ἀγγέλων χοροστασίαις, τὸν Κτίστην γὰρ συνέλαβες ἀπορρητῶς, καὶ ἐσωμάτωσας τὸν ἀκατάληπτον, ὅθεν Θεοτόκον σὲ πάντες σέβομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρεῖον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τὸ φρόνημα, τὸν γὰρ Σταυρὸν ποθήσασα, Κυρίου θεάσασθαι, Ἰερῶς ἀοίδιμε, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι, ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προθύμως διήγειρας, σεαυτὴν παμμακάριστε, Διὰ τοῦτο γεραίρομεν, τὴν μνήμην σου Μαρία πιστῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως, ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Εἰς ἰλὸν ἐνεπάγην ἁμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί, δεινῶς γὰρ κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων με, ἀλλ' ἢ τεκοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιλόνητον, ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεπον, Παρθένε καὶ ῥύσαι με, πάσης ἁμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ ἀμνάς θεοροῦσα ἐπὶ Σταυροῦ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνοδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἶμοι φίλατον τέκνον! τί τοῦτο τὸ μέγιστον, καὶ φρικτὸν καὶ ξένον, ὃ βλέπω μυστήριον; κόπτομαι τὰ σπλάγχνα, καὶ στενάζεις οὐ σθένω, καὶ φέρεις οὐ δύναμαι, καθορᾶν σὲ νεκρούμενον, ἀλλὰ Δέσποτα Κύριε, οἴκτειρον Μητρὸς στεναγμούς, καὶ χαρὰς με ἔπλησον, ὡς ἔφησας, ἔξαναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς Θεὸς παντοδύναμος.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ὑμῶ σε, ἀκοὴν γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέστην, ἕως ἐμοῦ ἦκεις γάρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανηθέντα, διὸ τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἐμὲ δοξάζω πολυέλεε».

Μετήχθης, ἐκ πατρίδος ἔνδοξε, τῇ Προνοίᾳ πλωϊζομένη, πρὸς γῆν τῷ σῶ ἔρωτι, Σιωνιτῶν Ὁσία Μῆτερ, ἐν ἣ δια τῆς ἐξαγορεύσεως, τῶν πεπραγμένων εὗρες τὴν διάλυσιν.

Ἀδήλως, ὠθυμένη ἔνδοξε, καὶ βελτίονος ἐποπτείας, μὴ προσεχῶς βλέπουσα, τὴν ἄφραστον φωτοδοσίαν, τὸν νοῦν ἐπιστάτην καταστήσασα, τῆς ἀδηλίας ἔγνωσ τὰ ἀπόκρυφα.

Ῥωσθεῖσα, σωτηρίῳ χάριτι, καὶ τὴν θεῖαν καὶ φωτοφόρον, κατιδοῦσα ἔλλαμψιν, τὰ ὄμματα καὶ τὴν καρδίαν, Σταυρῷ τῷ πανσέπτῳ προσεπέλασας, καὶ σωτηρίας ἔνθεν ἐκοινώνησας.

Ἰδοῦσα, τὸ φωτοειδέστατον, τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, χαρμονικῶς ἴνδαλμα, προσέδραμες μετὰ δακρύων, αὐτὴ τὰς συνθήκας Παμμακάριστε, παραθεμένη πάσης τῆς βιώσεως.

Θεοτοκίον

Ἦνώθη, ἀπορρήτῳ νεύματι, ἀσυγκρίτῳ τε προμηθείᾳ, οὐσιωδῶς Πάναγνε, καὶ ὄλον με ἀνακαινίζει, ἐκ σοῦ σαρκοφόρος προερχόμενος, ὃ οὐσιώσας ἅπαντα βουλήματι.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ὁ φωτισμὸς, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἢ σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτήρ μου πρὸς σὲ ὀρθρίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμψει σου, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι».

Συμβολικῶς, ἐκδημοῦσα τοῦ βίου, καὶ πρὸς τὴν θεῖαν, κατεπειγομένη τῆς ἀπαθείας, τρίβον θεόφρον, διαβέβηκας πόθῳ, Ἰορδάνου τὰ περιβόητα νάματα, καὶ δόξης ἀρρήτου τετύχηκας.

Ἀρρενωπὸν, τὴν ψυχὴν κεκτημένη πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ὄρμησας ἀθλοῦσα διαφερόντως, τῶν ἐναντίων, τὴν δυσκάθεκτον πλάνην, καρτεροῦσα νεανικώτατα, τὸ τῆς ἐγκρατείας Μαρία ἀγλάισμα.

Γνώμη στερρά, ἐκτινάξασα Μῆτερ τὴν γυναικειαν, φύσιν καὶ τὰ πάθη δι' ἐγκρατείας, σὺ λουσαμένη, ὡς ἐν θείῳ λειμῶνι, ἐν ἐρήμῳ περιπολεύουσα, ἔχαιρες ὀρῶσα τὸ κάλλος τοῦ Κτίστου σου.

Λόγοις ὃ πρὶν, ὑποφθείρας τὴν Εὐὰν ἐν Παραδείσῳ, καὶ τῆς ἀδίδου τρυφῆς ἐκείνης, ἐξοστρακίσας, μηχαναῖς πολυτρόποις, νὺν πατεῖται καὶ καταβέβληται, τοῖς ἀνδρικοτάτοις σου Μῆτερ παλαίσμασιν.

Θεοτοκίον

Ἀνατολήν, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, καὶ φωτοφόρον, ὄχημα Παρθένε τοῦ Βασιλέως ἐν ᾧ ἐπέβη, ὃ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου, κιβωτόν τε τῆς ἀγαθότητος, φέρουσαν ἐν κόσμῳ Χριστόν ἐπιστάμεθα.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι

ἄβυσσον, Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ὁλοτρόπως ἐθέλχθης τῷ ἔρωτι, τῆς ἐπιφανείας Χριστοῦ Παμμακάριστε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, ἀπεκρούσω ῥωσθεῖσα τῷ Πνεύματι.

Φαιδρυνθεῖσα τῷ κάλλει τῶν ἔργων σου, τὰς ἐπαναστάσεις τοῦ σκότους διέλυσας, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ πρόσωπα, ἀπημαύρωσας πόνοις ἀσκήσεως.

Ῥωμαλέως τὸ ὄμμα ἠτένιζες, ἐπικαλουμένη τὴν μόνην Πανάμωμον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκάστοτε, προσεπεριδομένη Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Οὐρανῶν ἀνεδείχθης ὑπέρτερος, θρόνος Παναμώμητε τοῦ Βασιλεύοντος, σωματικῶς χωρήσασα, τῆς αὐτοῦ θεαρχίας τὸ πλήρωμα.

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τὴ μετανοία ἐδείχθης, Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατοῦσα, διὰ τοῦτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Ὁ Οἶκος

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα ἄσμασιν εὐφημούμεν σε νύν, Μαρία παναοίδιμε, τὴν τῶν Αἰγυπτίων μὲν ἀναφανείσαν θρέμμα, τὴν πλάνην δὲ τούτων πᾶσαν φυγοῦσαν, καὶ καλῶς προσενεχθεῖσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τίμιον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ἀσκήσασα ὑπὲρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διὸ καὶ ὑψώθης ἐν Χριστῷ διὰ βίου καὶ πράξεως, βασιλείας οὐρανοῦ φανείσα νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Τὸ παρὸν Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τῆς Ἁγίας, εἰ τύχη ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ, οὐ λέγονται, εἰμὴ ἐν Σαββάτῳ ἢ Κυριακῇ, εἰδ' οὗ, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ τυχόντος Ἦχου.

Συναξάριον

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Στίχοι

- Ἀπῆρε πνεῦμα, σάρξ ἀπερρῦη πάλαι.
- Τὸν ὄστινον γῆ κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.
- Πρώτη Ἀπριλίου Μαρὶη θάνεν εὖχος ἐρήμου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Μακαρίου, Ἡγουμένου τῆς Πελεκητῆς.

Στίχοι

- Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ,
- Μακαρίως νὺν γῆ ἐνοικεῖ Μακάρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Γεροντίου καὶ Βασιλείδου.

Στίχοι

- Σὺν Βασιλείδῃ Γερόντιος ἐκ ξίφους,
- Γερῶν μετέσχε παμβασιλέως Λόγου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Ἰακώβου.

Στίχοι

- Ἰακώβ Θεοῦ πέφυκεν ἐστῶς πλησίον,
- Ἰακώβ, ὃς εἶπεν, Οὐ Θεόν μου πειράσω.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Εἰκόνοσ χρυσοῦσ, ἐν πεδίω Δειρὰ λατρευομένησ, οἱ τρεῖσ σου Παῖδεσ κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματοσ, μέσον δὲ πυρόσ ἐμβληθέντεσ, δροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Νικῆσαι ζητῶν, ὁ ἀλάστωρ πᾶσαν γῆν, ἀντενικήθη, ὑπὸ γυναιίου ὁ καυχόμενοσ, καὶ φρυαττόμενοσ ἄμετρα, καὶ νενεκρωμένος ὁράται ὁ νεκρώσασ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῆσ τρυφῆσ τῆσ ζωηρᾶσ ἀποβαλλόμενοσ.

Ὁ θρέψασ ποτέ, παραδόξωσ τὸν λαὸν ἐν τῇ ἐρήμω οὗτοσ θεόφρον σοὶ γεγένηται ἀναψυχή καὶ παράκλησισ, τρέφων ἀπορρήτω δυνάμει, καὶ ποτίζων κραυγάζουσαν, Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σταυρῶ κραταιῶσ, πεφραγμένη τῶν παθῶν τὰσ τρικυμίας, ἀπετινάξω ὥσπερ θάλασσαν, θεοπτικῶσ διατέμνουσα, τῆσ ἐπαγγελίας πρὸσ γῆν δέ, ἀπαθῶσ διαβαίνουσα, κληροδοσίαν κατοικεῖσ τὴν ἀδιάρρευστον.

Ἀπείροισ ὀρμαίσ, τὸ ἐδραῖον καὶ στερρὸν τῆσ καρτερίας σου, καταπαλαῖσαι ὁ ἐπίβουλοσ, τῶν εὐσεβῶν οὐ κατίσχυσεν, ὅθεν τῆσ αὐτοῦ ἀπωλείασ, κατεπαίρου κραυγάζουσα, Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σαρκοῦται ἐκ σοῦ, Μητροπάρθενε σεμνή ὁ ἀκατάληπτοσ, καὶ ἀναπλάττει ἐν τῇ μήτρα σου, ὧσ ἀγαθόσ τὸ ἀνθρώπινον, ὅθεν τῶν φρικτῶν ὧσ μεσίτιν, ἀνυμνούντεσ σε λέγομεν, Εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυῆσασα.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐν καμίνω τοῦ πυρόσ, τῶν Ἑβραίων τοῖσ παισί συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰσ δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὧσ Κύριον, καὶ ὑπερυσοῦτε αὐτόν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ».

Μαρμαρυγαῖσ τῶν ἀρετῶν ἀκτινοφωτοειδῶσ ἠγλαῖσμένοσ, εἰσ τὸν σύμπαντα κόσμον, διαπεφοίτηκε νύν, ὁ φθόγγοσ τῶν κατορθωμάτων σου, ὅθεν σου τὴν μνήμην πιστῶσ δοξολογοῦμεν.

Ἀνεκλαλήτου τῆσ χαρᾶσ, ὁ θεόφρων Ζωσιμάσ κατηξιώθη, σὲ σαφῶσ ἐν ἐρημω τετηρηκῶσ καὶ βοῶν, Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυσοῦτε αὐτόν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

Συμμετασχοῦσα τῶν γερῶν, καὶ τῆσ θείασ ἀμοιβῆσ ἠξιωμένη, θεοφόρε ἐμνήσθησ, τοῦ Ζωσιμά τῆσ ὀρμῆσ, καὶ τούτω συμψάλλουσα ἔλεγεσ, Σὲ ὑπερυσοῦμεν Χριστέ εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

Θεοτοκίον

Ἵνα τὸν ἄνθρωπον Σωτήρ, ἐξαρπάσῃ ὁ Θεόσ τοῦ βροτοκτόνου, σαρκοφόροσ ὠράθησ, ἐπὶ τῆσ γῆσ ἄληθῶσ, φυλάξασ ἀγνήν τὴν τεκούσάν σε, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, εἰσ πάντασ τοὺσ αἰῶνασ.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἢ τὸν πρὸ ἠλίου φωστήρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλαντα, σωματικῶσ ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστωσ σωματώσασα, εὐλογημένη Πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μακαριωτάτησ καὶ θείασ, ἠξιώθησ μεταστάσεωσ, τῶν μυστηρίων πόθω κοινωνήσασα, καὶ τῆσ αἴγλησ τῆσ φωταυγοῦσ, πλησθεῖσα Παμμακάριστε, καὶ τῆσ ἀφράστου χάριτοσ, ἠξιωμένη τοῦ Νυμφίου σου.

Ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀβρόχωσ, θεοφόρε ἐπιβέβηκασ, τῆσ ἐκδημίας γνοῦσα τὸ ἀπόρρητον, καὶ μετέσθησ τῶν ἐπὶ γῆσ, τὸ κάλλοσ τὸ ἀμήχανον, καταλαβοῦσα πάνσεμνε, καὶ τὴν τερπνότητα τοῦ Κτίστου σου.

Λαμπαδηφοροῦσα, καὶ καθωραῖσμένη τῇ λαμπρότητι, τῶν ἀρετῶν τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτοσ, ἐποπτεύεισ καὶ τῆσ αὐτοῦ, γλυκείας ὠραιότητοσ, κατατρυφᾶσ θεόληπτε, μετὰ δικαίων συγχορεύουσα.

Πόνων καὶ καμάτων πλουσίως, ἀπολαύοντες τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ Μαρία σὺν θεόφρονι, Ζωσιμὰ ἅπασιν ἡμῖν, καὶ νὺν αὐτὸν ἐξιλεώσασθε, τὴν τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχεθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁφθης ἀνωτέρα ἀπάντων, ποιημάτων Κόρη Δέσποινα, ὧς τὸν Δεσπότην πάντων ἐν κοιλίᾳ σου, ὑπὲρ λόγον σωματικῶς, βαστάσασα καὶ γάλακτι, μητροπρεπῶς θηλάσασα, ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ' Ὁρα καὶ Ἀπόλυσις.